

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne (Niels Westerby): Jeg har herved den ære på liberalt centrums vegne at genfremsætte det i folketingsåret 1965-66 fremsatte forslag til lov om ændringer i lukkeloven.

Lovforslaget svarer indholdsmæssigt til det tidligere fremsatte forslag, idet der alene er foretaget sådanne ændringer, som er nødvendiggjort af de af folketingsåret i juni måned 1966 vedtagne ændringer i lukkeloven.

Forslaget går ud på at give de butiksdrevende mulighed for frit at lægge deres åbningstider på de tidspunkter, der er bedst for forbrugerne og dem selv.

Det er mit håb, at handelsministerskiftet betyder større chance for forslagens gennemførelse.

Såfremt det under folketingets udvalgsarbejde kan godtgøres, at der ikke af hensyn til de handlende og butiksmedhjælperne er brug for et ugentligt loft over den samlede åbningstid på 55 timer, er liberalt centrum rede til at forhandle om en længere højeste åbningstid eller eventuelt at slette begrænsningerne helt.

Den første sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring i lov om selvangivelsen af indkomst og formue, om foranstaltninger til kontrol med selvangivelsen og om straffen for skatte-svig m. v.

(Lovforslaget (nr. 40) findes i tillæg A. sp. 969, fremsættelsen i tidenden sp. 413).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Egon Jensen: De direkte skatter vil, uanset at vi overfører en del af beskatningen til forbrug, i mange år fremover stadig væk andrage en stor del af den samlede skatteudskrivning herhjemme. Alle vore bestræbelser må derfor gå ud på at påligne disse skatter så retfærdigt som muligt gennem en effektiv ligning, hvor alle skatteydere stilles lige over for skattelovene.

Det er hos mange en indgroet lyst eller måske rettere en sport for dem at søge en større eller mindre del af indtægten holdt uden for beskatning, og vort mildt sagt

usmidige skattesystem med de høje marginalsatsvirker ikke ligefrem hæmmende på denne lyst. Jeg sigter ikke hermed til nogen bestemt befolkningsgruppe, men i den daglige tale mand og mand imellem kan man ikke undgå at lægge mærke til en stigende utilfredshed med, at nogle skatteydere kan kontrolleres til sidste krone, medens andre har en lettere gang gennem skattemyndighedernes nåleøje.

Der er vel ingen uenighed om, at det er milliardbeløb, der årligt unddrages beskatning, medens man nok ikke er enig om beløbets størrelse, som anføres fra 3-4 milliarder op til 6-8 milliarder. Det er mange penge, og hvis disse blev bragt frem til beskatning, ville der kunne blive tale om betragtelige nedsættelser af skatteprocenterne. Endnu er det ikke lykkedes nogen at snyde skattevæsenet; det er i hvert fald en misforståelse at tro, at hvis man er så heldig at holde et eller andet beløb uden for selvangivelsen, har man snydt skattevæsenet. Skattevæsenet bliver aldrig snydt, for det får, hvad der skal ind, nemlig i form af højere procenter. De, der bliver snydt, er de borgere, der ærligt opgiver hver krone til beskatning på deres selvangivelse. Så man kan faktisk sammenligne skattesnyderi med tyveri fra sine medborgere.

Man hører af og til også fra denne talerstol, at en rask lille pengeombytning ville give gode resultater. Det er jeg ikke i tvivl om at den ville. Men dels var der jo ganske særlige forhold lige efter besættelsen, og dels er det et meget voldsomt apparat at sætte i gang. Jeg kender det af egen erfaring, idet jeg selv deltog i pengeombytningen dengang, og det må siges, at det var artigt, der kom frem omkring formueopgørelsen.

Men hvis man skulle have en pengeombytning, så skulle det ikke være efter en forudgående diskussion, men som et lyn fra en klar himmel, og så er jeg endda ikke sikker på, at man ville nå resultater, der kunne måles med resultaterne fra ombytningen i 1945, idet der jo er sket et og andet med friere samkvem og grænsernes åbning mellem landene siden da.

Alle i det høje ting må være interesseret i, at skatteligningen bliver så retfærdig som muligt, at alle indtægter kommer til